

Ο HENRI DUNANT ΚΑΙ Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἄνθρωπος ἔστιν ὁ ἄνθρωπος πάντα τὸ σύμβολο τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ ὀργάνωσις αὐτῆς ποὺ διαφυλάει τὸ ὄραμα τῆς Παγκόσμιας ἀδελφοσύνης παραμερίζοντας τὶς διαφορὰς φυλῆς, τάξεως, θρησκείας, καὶ βοηθῶσιν ἐν ἐδραίωσιν τῆς εἰρήνης καὶ ἐν ἐξάπλωσιν τῆς εὐτυχίας ἐν τῷ κόσμῳ.

Οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἀλλὰ τὰ ἔργα τοὺς μένουσιν ὡς φωταεῖς φάροι ἐν τῷ διάβασι τῶν αἰώνων. Ἔργον λοιπὸν αἰώνιον, θαυμάσιον, ὑπῆρξε καὶ αὐτὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ποὺ ἐν τῇ ὅλῃ ὀργάνωσιν τοῦ πρωτοπόρου στάθηκε ὁ Henri Dunant.

Ἦταν αὐτὸς ποὺ μετὰ τὴν σκέψιν τοῦ ἀγκάλιασε τὶς ὁδοὺς, τοὺς ἀγῶνες τοῦ ἀνθρώπου καὶ θέλησε νὰ τοποθετήσῃ τὶς βάσεις γιὰ ἓνα καλύτερον αὔριον, βασισμένον ἐν τῇ ἀρμονικῇ συμβίωσιν καὶ ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ κατανόσῃ ὅλων τῶν λαῶν.

Ὁ Henri Dunant γεννήθηκε ἐν τῇ Γενεύῃ τὴν 8ην Μαΐου τοῦ 1828. Ἄνηκε εἰς παλαιὰν ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν τῆς Ἑλβετίας. Ὁ πατήρ του, μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Βουλῆς, ἠσχολεῖτο μετὰ διάφορα φιλανθρωπικὰ σωματεῖα, καὶ μαζί μετὰ τὴν σύζυγόν του, γυναῖκα μετὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα, πολὺ συνειργάζετο γιὰ τὴν καλύτερευσιν τῆς ζωῆς τῶν ὀρφανῶν εἰς τὰ τότε ὑπάρχοντα ὀρφανοτροφεῖα.

Τὰ παιδικὰ λοιπὸν χρόνια τοῦ Henri Dunant πέρασαν ἐν ἓνι περιβάλλοντι πολὺ κατὰλληλον νὰ τοῦ μορφώσῃ ἓνα ἄριστον χαρακτήρα καὶ νὰ στερεώσῃ γερὰ τὰ θεμέλια μιᾶς βαθειᾶς πίστεως καὶ μεγάλης ψυχικῆς δυνάμεως.

Εἶναι αὐτὸς οἱ ἀρχὲς ποὺ τὸν βοηθοῦν ἄργότερα ἐν ἐπισημοτέρῃ ἡλικίᾳ νὰ καταπιείξῃ

κάθε ἀνθρώπινη ἀδυναμία, καὶ μετὰ βαθειὰ κατανόησιν νὰ φέρῃ παρηγορίαν καὶ νὰ σκορπίσῃ τὴν ἀνακούφισιν ἐν ὁλόκληρῃ τῇ ἀνθρωπότητι.

Τὰ θέματα ποὺ κυρίως τὸν ἐνδιέφεραν ἦσαν: ἡ φιλολογία, ἡ ἐθνογραφία, ἡ ἀρχαιολογία, ἡ ἱστορία τῶν λαῶν καὶ τῶν θρησκειῶν.

Εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν, ὅταν γιὰ πρώτη φορά ἐπισκέφθηκε πτωχοὺς ἀσθενεῖς, ἔλεγε: «Τώρα μαθαίνω σιγὰ σιγὰ νὰ γνωρίζω τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν στέρησιν τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦσιν μέσα ἐν σκοτεινῇ καταλύματι ποὺ μοιάζουσιν καμμιά φορά μετὰ σταύλους. Τώρα μόνον γιὰ πρώτη φορά κατὰλαβαν πῶς ὁ ἄνθρωπος μόνος τοῦ εἶναι ἀνῆμπορος νὰ ἀντιμετωπίσῃ μιὰ μεγάλη ἀτυχίαν. Γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐνωμένοι νὰ εἴναι ἔτοιμοι νὰ βοηθοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ζωῆς».

Ἦταν οἱ πρώτες σκέψεις ποὺ ἄρχισαν νὰ βασανίζουσιν τὴν διάνοιαν τοῦ Henri Dunant. Μιὰ συγκεντρωμένη κοινὴ προσπάθεια χωρὶς φραγμοὺς μεταξὺ ἐθνικοτήτων, φυλῶν καὶ θρησκειῶν.

Ἐκ τῆς ἀπορίας ἄρχισε νὰ ταξιδεύῃ καὶ νὰ γνωρίζῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ πολὺ κοντὰ, νὰ ζῆ τὰ προβλήματα τοὺς καὶ νὰ τοὺς βοηθῇ ἐν τῇ λύσει τοὺς: ἔτσι κατὰλαβαν πῶς ἡ φτώχεια καὶ ἡ δυστυχία εἶναι καθολικὸν φαινόμενον τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ σκέφθηκε πῶς οἱ ἴδιες ἀπαιτήσεις θὰ τίθενται καθημερινῶς ἐν ὅλοις τοῖς ἀνθρώποις τῆς Γῆς καὶ ἐν ὅλες τῖς ἐποχάς. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ διεθνὴς ἰδέα τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀρμονίας τῶν ἐθνῶν ἄρχισε νὰ ἐδραϊκύνεται ἐν τῇ ἐπισημογενεῇ τοῦ πνεύματος.

Ἄνθρωπος ἔστιν ὁ ἄνθρωπος πάντα τὸ σύμβολο τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ ὀργάνωσις αὐτῆς ποὺ διαφυλάει τὸ ὄραμα τῆς Παγκόσμιας ἀδελφοσύνης παραμερίζοντας τὶς διαφορὰς φυλῆς, τάξεως, θρησκείας, καὶ βοηθῶσιν ἐν ἐδραίωσιν τῆς εἰρήνης καὶ ἐν ἐξάπλωσιν τῆς εὐτυχίας ἐν τῷ κόσμῳ.

στὸν χαρακτήρα του καὶ ἡ μεγάλη του πίστις εἰς τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη του εἶναι αὐτὴ ποὺ τοῦ ἐδημιούργησε τὸν πηγαῖον καὶ ἀθόρμητον ἐνθουσιασμό του γιὰ τὴν καλυτέρευση τῆς ἀνθρωπότητας.

Τρεῖς μεγάλες γυναικεῖες φυσιογνωμίες στάθηκαν μὲ τὸ ἔργο τους φωτεινὸ παράδειγμα γιὰ τὸν Henri Dunant.

Πρόκειται γιὰ τὴν Beecher-Stowe, τὴν συγγραφέα τοῦ γνωστοῦ βιβλίου «Ἡ Καλύβα τοῦ Μπαρμπα-Θωμᾶ», ποὺ μὲ τὴν δυνατὴ πέννα τῆς κατώρθωσε νὰ συγκινήσει βαθιὰ τίς καρδιές τῶν συνανθρώπων τῆς καὶ νὰ συντελέσῃ στὴν κατάργηση τοῦ θεσμοῦ τῆς δουλείας, ποὺ ἀποτελεῖ πραγματικὰ ἓνα σκοτεινὸν σημεῖον στὴν ἱστορία τῶν ἐθνῶν. Γιὰ τὴν Florence Nightingale, τὴν γνωστὴν ὡς «γυναῖκα μὲ τὸ λυχνάρι», τὴν μεγάλη ἥρωίδα τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου. Καὶ γιὰ τὴν Elisabeth Fry, ποὺ τόσα προσέφερε γιὰ τὴν καλυτέρευση τῆς ζωῆς τῶν φυλακισμένων.

Πίστεψε ἀπόλυτα στὸν δυναμικὸ καὶ δημιουργικὸ χαρακτήρα τῆς γυναίκας καὶ τὴν εἶδε ὡς πολῦτιμο συμπαραστάτη στὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο του.

Ὅταν μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια βρίσκεται γιὰ οικονομικὲς ὑποθέσεις τῆς Τραπεζῆς ὅπου ἐργάζεται σὲ ταξεῖδι στὴν Ἰταλία καὶ μαθαίνει τὰ γεγονότα τῆς μάχης τοῦ Solferino, ἐμποτισμένος ἀπὸ τὴν ἀνάμνηση τῆς Florence Nightingale ἀποφασίζει νὰ ζήσει τίς συγκινητικὲς σκηνές τοῦ μετώπου. Βρίσκεται στὸ πλευρὸ τῶν τραυματισμένων στρατιωτῶν, ποὺ καθημερινῶς ἀποδεκατίζονται λόγῳ ἐλλείψεως καταλλήλου φροντίδος. Ἡ κατάσταση εἰς τὰ ἐκεῖ νοσοκομεῖα εἶναι φοβερή, καὶ οἱ κανόνες ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος ἀνύπαρκτοι.

Οἱ μῦγες ἐδρῖσκουν καταφύγιον στὶς πληγὲς τῶν στρατιωτῶν, καὶ τὰ ροῦχα, ἡ σάρκα καὶ τὸ αἷμα σχηματίζουν μία φρικαλέα μᾶζα ὅπου τὰ σκουλήκια μποροῦν νὰ βροῦν κατάλληλη τροφή.

Μπρὸς στὴν ἀπελπιστικὴ αὐτὴ κατάσταση, ὁ Henri Dunant αὐτοσχεδιάζει μίαν ὀργανωμένη ὑπηρεσία βοήθειας, ἀπὸ γυναῖκες ποὺ ἐθελοντικὰ προσφέρουν τὴν ἐργασία τους γιὰ τὴν περιποίηση τῶν τραυματισμένων στρατιωτῶν· εἶναι ἡ πρώτη κίνησις τοῦ

Henri Dunant γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἐθελοντικῆς ἐργασίας, αὐτῆς ποὺ ἀργότερα θὰ ἀποτελέσῃ τὴν σύσταση τοῦ Σώματος Ἐθελοντῶν Ἀδελφῶν Νοσοκόμων.

Πολλοὶ φιλόανθρωποι κινδύνει νὰ παρασταθοῦν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Henri Dunant καὶ νὰ δώσουν χεῖρα βοήθειας εἰς τὰς ἐκκλήσεις του.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου καὶ τὴν ἐπιστροφήν του, ἀποφασίζει νὰ συγγράψῃ τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς μάχης τοῦ Solferino.

Μιὰ θεϊκὴ δύναμις τὸν σπρώχνει στὴν ἐπιτέλεση αὐτῆς του τῆς συγγραφῆς, ποὺ ἐμελλε νὰ εἶναι καὶ ὁ κύριος σπινθὴρ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ καὶ θεάρεστου ἔργου ποὺ αὐτὸς μὲ τίς μεγάλες προσπάθειες κατώρθωσε νὰ θεμελιώσῃ.

Ὅταν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1862 κυκλοφορῇ αὐτὸ τὸ βιβλίον, ὁ Victor Hugo γράφει εἰς τὸν Dunant: «Ὀπλίζετε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑπηρετεῖτε τὴν ἐλευθερίαν· χειροκροτῶ τὰς εὐγενεῖς σας προσπάθειας».

Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ὁ Dunant ζητεῖ τὴν συμπάρασταση ὄλων τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν σχεδίων του εἰς τὴν βελτίωση τοῦ τρόπου ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἡ κοινωνία τῆς Γενεύης τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Dunant, καὶ εἰς τὰς 9 Φεβρουαρίου τοῦ 1863 καλεῖται διεθνῆς συνέλευσις, ὅπου τίθενται τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα:

α) Ἐὰν τὰ συμμετέχοντα κράτη εἶναι διατεθειμένα νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ὀργάνωση βοήθειας ἢ ὅποια θὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν χώραν τους.

β) Ἐὰν δέχονται, ὡς ἀρχή, τὴν οὐδετερότητα τῶν στρατιωτικῶν νοσοκομείων καὶ τοῦ ἱατρικοῦ προσωπικοῦ εἰς ἐποχὴν πολέμου.

γ) Ἐὰν μὴν νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς διεθνὲς ἔμβλημα μιὰ λευκὴ σημαία μὲ κόκκινον σταυρὸν.

Οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς βρίσκουν ἀπόλυτον ἀπήχυσιν ἀπὸ τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν διαφόρων κρατῶν, καὶ εἰς τὰς 8 Αὐγούστου 1864, ἓν ἔτος δηλαδὴ μετὰ, ὑπογράφεται εἰς τὴν Γενεύην ἡ γνωστὴ «Συνθήκη τῆς Γενεύης», ἔχοντας ὡς βασικὰς ἀρχὰς τῆς τὰ ἐρωτήματα τοῦ Dunant.

Εἶναι μιὰ ἱστορικὴ ἡμερομηνία βαθιὰ χα-

ραγμένη σὰν μνημειώδης σύμβασις συνεργασίας ὄλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς.

Ἀντιπρόσωποι 15 κρατῶν ποὺ λαμβάνουν μέρος ψηφίζουν γιὰ τὴν ἰδρυση αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ὀργανισμοῦ—τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ—ποὺ ἀποτελεῖ πραγματικὰ μίαν μεγάλην πολιτιστικὴν πρόοδον στὴν ἱστορία τῶν ἐθνῶν.

Λίγα χρόνια μετὰ, κατὰ τὸ 1901, ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Γῆς ἀναγνωρίζουν τὸν Henri Dunant σὰν τὸν ἰδρυτὴ αὐτοῦ τοῦ κολλοσιαίου ἔργου καὶ τοῦ ἀπονέμουν τὸ πρῶτον Βραβεῖον τῆς Εἰρήνης. Εἶναι πραγματικὰ μία ἱκανοποίηση γιὰ τὸν γηραῖο πλέον στρατιώτη τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας, ποὺ ἔχει δοθῆ ὁλόψυχα στὴν καλὴ ἐκτέλεση τοῦ ἔργου ποὺ αὐτὸς δημιούργησε.

Ἀλλὰ τὰ χτυπήματα τῆς ζωῆς δὲν ἄργοῦν νὰ πληγώσουν καὶ αὐτόν. Τὸ 1867 χάνει ὁλόκληρη τὴν περιουσία του καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γενεύη.

Τὸ βαρὸν πέπλο τῆς λήθης ἀρχίζει νὰ τὸν σκεπάσῃ. Τότε, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος μᾶς λέει, ἀρχίζει νὰ μαθαίνει τί σημαίνει στέρησις.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τόσα προσέφερε στὴν ἀνθρωπότητα, γνωρίζει στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του τὴν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων.

Γέρος καὶ πολὺ ἄρρωστος στὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Heiden—μικρῆς ἐλβετικῆς πόλεως—ζῆ τις τελευταῖες του στιγμὲς μόνος, ἀποστερημένος ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα.

Μόνον κατόπιν ἐκκλήσεως τῶν ἐφημερίδων σπεύδουν παλαιοὶ φίλοι καὶ μεγάλοι ἠγῆτορες νὰ βοηθήσουν τὸν γηραῖο πολεμιστὴ τῆς δυστυχίας.

Ὁ θάνατος ὁμως δὲν ἄργεῖ πολὺ, καὶ εἰς τὰς 30 Ὀκτωβρίου τοῦ 1910, εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν, ἀποθνήσκει ὁ Henri Dunant μέσα σ' ἓνα πολὺ φτωχικὸ δωμάτιο τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Heiden.

Πεθαίνοντας ὁμως ἄφησε σ' ὅλους ἐμᾶς τοὺς συνανθρώπους του ἓνα βαρὸν χρέος: τὴν συνέχιση τοῦ ἔργου του.

Τὴν παγκόσμια ἀδελφосὺνη καὶ τὴν ἀληθινὰ καλὴ συνεργασία, τὴν βασισμένη στὴν δημιουργικὴ ἀγάπη καὶ τὴν ἀπεριόριστη κατανόηση.

ΒΙΒΗ ΠΑΠΑΛΟΥΚΑ

Ἀπὸ τὴν ἀπονομὴν διπλωμάτων εἰς τὴν νέαν τάξιν τῶν Ἐθελοντῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ε.Ε.Σ., εἰς τὴν αἴθουσαν Παρνασσοῦ.